

Жагуче кохання

Еміль Верхарн

Переклад: Микола Терещенко

Навіщо непотрібні та пусті розмови,
Коли горить п'янке бажання в них?
Що погляд їм святош і їх похмуре слово,
Коли над вечір, в сутінках густих,
Він чує, як вона займається жагою,
Коли, її обнявши, він спиняє зір
На круглій шиї з ніжною смагою,
На очах, де горить огонь сузір,
Коли вона, сп'яніла і цілком розкрита,
Запалена коханням, полум'ям горить, —
Бо кров у ній тече несамовито.
Бо через край жадоба клекотить, —
І хоче, наче стіл, своє простерти тіло,
Де б парубок міг їсти й пити, сповнений снаги,
Стискаючи її в своїх обіймах сміло,
Весь торжество кохання, тіла і жаги!

Обнявшись, вони ідуть поміж кущами,
Де стежка стелеться, протоптана для двох;
Вони повільно йдуть і бавляться листками,
Прокусуючи їх і стишуючи крок.
Сміється він і згадує свої вагання,
Поки наважився дружиною назвать,
Він пригадав — як і вона — її зітхання,
Коли він силою посмів поцілувать.
А зараз їй уста від пристрасті вологі,
Немов п'янким вином кохання упиласть —
На чистому повітрі, де крута дорога
На захід сонця кров'ю зайнялась.
У спільній згоді, там, під гущиною,
В рухливім плетиві зелених гіллячок,
Вони курінь старий шукають самотою,
Давно колись людьми покинутий куток,
Де чути, як співає — шелестить пшениця,
І золотий овес, і синій льон рясний.

І враз тоді вони свої схиляють лиця,
Й схвильовані до краю падають вони,
І дикий пал чуття проймає тіло їхнє,
І задоволено їх інстинктивний шал;
І тільки хоч на мить жадоба їхня стихне,
Знов поривається її бурхливий шквал;
І геть зім'ята вже трава навколо,
Немов би тут пройшов раптовий град,
І гілля зірвано, й земля прослалась гола —
Від хтивої напруги ніг і п'ят.
Вона відповідає на його бажання
Без сорому, без страху, без борні.
Нехай ганьблять на селах їх кохання,
Що в їх серцях вирує на весні!
І він, єдиний цар знесиленого тіла,
Обранець, що припав до серця їй,
Він бачить, як повисли руки їй безсило,
І гордість світиться у постаті міцній.
І знов тіла жагою клекотали,
Здіймався вир міцних обіймів їх,
І спазми криками безумними лунали,
І хіть його сягала їй до ніг.
І він її хотів би спопелити,
Вона б хотіла зааніміть навік,
І цей останній шквал несамошитий
Такий напружений, що викликає крик.
І хай село ганьбить їх без упину,
Нехай неславить їх, — та прийде скоро час,
Коли батьки дозволять взяти дружину,
І нинішній її коханець, після всіх образ,
До неї прийде знов весільною порою,
Надіне їй каблучку, й серед пишних квіт
І осяйних свічок він поведе з собою
Тремтіння матірне і вісімнадцять літ.